

има следи отъ две турски „кули“ т. е. стражници. Керванитѣ отъ Видинѣ за Нишѣ сж вървѣли презъ тази тѣснина, та пжтищата сж били пазени отъ „кули“.

Току подъ „Разкрѣстѣ“, въ рѣчната низина се открива дълбокъ долъ, който иде далечъ отъ планината „Гарванъ“ (задъ „Голашъ“), минава презъ селцето Яньювецъ и намира своя свършекъ тукъ. Ето мѣстносттата около устието на тоя долъ се нарича „Натамиитѣ“—(Анатеми, проклетии). Думата е грѣцка и е жива само въ единъ отъ българскитѣ говори — тоя на рупцитѣ по Родопи, Странджа и Бѣломоорието (стига даже до Солунската Лѣгадина). Рупцитѣ нѣматъ псувни, — мжже и жени само кълнатъ „да те анатема!“ („дано бждешъ прокълнатъ!“). Трѣбва да се предполага, че рупцитѣ сж възприели рудничарството отъ старитѣ траки. Самото название „рупци“ означава „рудничари“.

Тѣ ше да сж наложили на всички южни славяни названието „рупа“ за руднична галерия. Не иде ли отъ тѣхното наречие и това мѣстно название тукъ „Натамиитѣ“ — пакъ въ свръзка съ рудничарството? Търся съ очи каменна грамада. Обредѣтъ „анатема“ изисква отъ верующитѣ всѣки да хвърля камъкъ и така да се образува „грамада на проклятието“. Нѣма, обаче, следа отъ нѣщо подобно. При това ярищата на Яньювския долъ сж пѣсѣчни сипеи. Има, наистина, разхвърлени блокове отъ познатия ни вече червенъ камъкъ, който е силно оруденъ. Обаче тѣзи блокове сж